

B. A. PARIS

VĚZEŇKYNĚ

přeložila Karolína Medková

OD AUTORKY BESTSELLERŮ
ZA ZAVŘENÝMI DVEŘMI
A V PASTI LŽÍ

motto

Vězeňkyně

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

B. A. Paris
Vězeňkyně – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

B. A. P A R I S
VĚZEŇKYNĚ

Praha 2023

*Pro dva muže mého života.
Caluma a Henryho.*

ČÁST PRVNÍ

ÚNOS

1

Přítomnost

Pod nosem se mi pohne vzduch milisekundu předtím, než se mi něco přitiskne na ústa – silná lepicí páska –, a umlčí výkřik, který se ze mě chtěl vydrat. Prudce otevřu oči. Nad mou postelí se sklání temná postava.

Proběhne mnou vlna adrenalinu. *Honem! Popadni ten nůž!* Sáhnu pod polštář, ale zápěstí mi sevře ruka a zabrání mi v pohybu. Vytáhne mě z postele, začnu kopat. Nohy ale marně máchají ve vzduchu. Snažím se soustředit, ale myšlenky mi zmateně víří. Proč jsem usnula? Měla jsem to čekat.

Paže mi zkroutí za záda a sváže zápěstí. Pokusím se vykroutit, ale něco mi přetáhne přes hlavu, je to hrubý a pevný materiál, nějaká kápě. Tělem se mi šíří panika jako lesní požár. *Přestaň. Uklidni se, Amelie. Víš, o co jde.*

Vystrká mě z pokoje, nohy se mi zamotají, zavravorám, prudce mě narovná. Pod kápí se mi hlava plní zběsilým pulzem pádícího srdce. Bojuju se strachem. *Dokážeš ho přelstít. Už se ti to přece jednou podařilo.*

Měkký koberec mi pod nohama vystřídají studené hladké dlaždice na odpočívadle. Prsty na nohou narazím na okraj běhounu, v duchu vidím jemný zeleno-červený vzor listoví a zvířat. Vdechnu chemický pach lepidla na pásce a hrdlo mi

sevre kašel, až se dusím. Při nádechu se mi látka kápě přitiskne na nozdry. *Kam mě vede?*

Sevření na rameni ještě zesílí a trochu mě zpomalí. Instinkt mi říká, že jsme nahoře nad schodištěm. Zaváhám, bojím se, že upadnu. Zatlačí mě dopředu, najdu první schod a pak sestupuju dolů, dokud se chodidly nedotknu studených šachovnicových dlaždic v hale. Vydáme se doleva a moje trhané nádechy se strašidelně rozléhají tichem. Vím, kam jdeme. Vede mě do sklepa, kde je garáž.

Otočím se a trhnu celým tělem od něj. Na jeden vzácný okamžik jeho sevření povolí. Ale nestačí to. Znovu mě k sobě přitáhne a pažemi mi projede bolest. Nakloní mě doprava, další schody dolů, prostor se zužuje, vzduch tu proudí a je chladnější.

A potom příval zvuků tlumených kápí, ale stále rozeznatelných – šourání nohou, přidušené sténání, pocit, že jsou tu další lidé, kteří na nás čekají. Snažím se ustoupit zpátky a pak se zarazím. To šourání, to sténání – ty nepocházejí ode mě. Hlava se mi točí. *To nejde, to není možné!*

Jenže ten hlas přidušených protestů znám – je to Ned.

Tohle není to, co jsem si myslela.

2

Přítomnost

Pod kápí tékám očima a snažím se přijít na to, jak se z téhle noční mûry dostat. *Mysli, Amelie, mysl!* Ale moje mysl je ochromená. *O co jde? Co jsou ti lidi zač?*

Zaslechnu cvaknutí, jak se otevřel kufr auta. Ozvou se další šouravé kroky a Nedovy tlumené protesty zesílí. Zasténání a bouchnutí, hodili ho snad do kufru? Celá ztuhnu. Nemůžou mě tam dát k němu. Pak mě bez varování nacpou do auta, obličejem dolů do místa mezi sedadly. Kolena mi napínají tenkou látku pyžama. Když se pokusím zvednout, těžké boty mě přitlačí do zad a vrátí mě zpátky.

Nejdřív se snažím udržet povědomí, kudy jedeme, ale rychle ztratím orientaci. Místo toho se soustředím, abych do plic nabírala jen malé množství vzduchu. Zvedá se mi žaludek, dýchám moc rychle. Zavřu oči a představuju si, že jsem venku na čerstvém nočním vzduchu, dívám se na oblohu plnou hvězd, do nekonečného prostoru. Postupně se mi dech uklidní.

Později, zdá se mi to jako po několika hodinách, auto zpomalí, cesta se zhorší. Myšlenky se mi rozutekly, a tak se přinutím soustředit. Víím, že pro přežití je důležitá každá vteřina. Auto se kýve, představuju si prašnou silnici pod koly, kolem nás les. Měla bych mít větší strach. Ale smrti se nebojím, už ne. Ne po tom všem.

Z kufru se náhle ozve bušení a výkřiky bolesti. Ned musí být vyděšený – ale neměl to očekávat? Hunter, jeho osobní strážce, byl před třemi dny brutálně zavražděn a nahrazen Carlem, neznámou osobou. Kde byl Carl, když nás unášeli? Aby se něco takového mohlo stát, ochranka musela velkolepě selhat. *Všichni se na tebe díváme, Carle!*

Auto zastaví. Dveře se s klapnutím otevrou, ze zad mi zmizí boty. Z podlahy mě vytáhnou ven a postaví na nohy. Chladný srpnový závan nočního vzduchu se mi otře o nohy, na pažích mi naskočí husí kůže. Cítím hlínu, listí, pryskyřici.

Slyším, jak vytáhnou Neda z kufru. Popostrčí nás, slyším, že něco mumlá. Země pod bosýma nohama je ostrá, kamení se mi zarývá do měkké kůže jako na oblázkové pláži. Čekám na měkčí podrost a kapradí, rázné praskání větviček. Ale z kamenů se stanou hladké placáky, jsme na nějaké cestě. *Takže nejde o popravu. Tedy alespoň ne v lese.*

Zastavíme. Zaslechnu zaskřípání dveří, dřevo škrábe o zem, nejde tedy o dveře do domu, možná do nějaké stodoly. Popoženou mě do poryvu studeného vzduchu, roztřesu se. Není to žádná bouda, je to kobka nebo sklepení, tlusté stěny nedotčené slunečním teplem.

Klepu se, přestože se na mě tisknou další těla. Někde vpředu se otevrou dveře, další šoupání nohou, Ned je zjevně bez sebe. Jak ho jdou zkrotit, šlápnou mi na nohu. Zadržím dech, čekám. Dveře se zabouchnou a následuje bušení, jak se na ně Ned vrhá a pod roubíkem běsní. *Bud' zticha! Tohle ničemů nepomůže.*

My pokračujeme dál, stoupáme po schodech, počítám je, je jich dohromady dvanáct. Nahoře se pak ošlapané schody

promění v teplé dřevo, na kůži mnohem příjemnější. Otevřou se dveře, postrčí mě dopředu.

Za mnou se něco pohne, a tak se připravím na úder. Místo toho mi stáhnou kápi z hlavy. Vlasy mi zapraskají statickou elektrinou. Nosem zhluboka natáhnou vzduch, pak zamrkám a ještě jednou a čekám, až si oči přivyknou tmě. Ale nic se neděje. Žádný záchvěv světla, žádný bleďší odstín černoty.

Bez varování mě někdo zatahá za ruku, silné prsty mi sevřou zápěstí. Do hrdla mi stoupá výkřik. *Tohle ne*. Vykopnu dozadu a nohou se trefím do nějakého těla, ale ať už za mnou stojí kdokoli, stiskne mě ještě silněji. Pak zvuk pilování a místností se šíří ozvěna drsného škrábání ostrí nože a pak se ozve hlasité rupnutí. Tlak na zápěstí náhle zmizí, až klopýtnu. Než se stihnu otočit, bouchnou dveře, cvakne zámek.

Vtom mi něco dojde: od chvíle, kdy ten muž vešel do mé ložnice, nepronесли naši únosci ani slovo.

3

Minulost

„Kdy přijede tvoje teta?“ ptá se doktor a vstane z tátovy postele.

„Během dneška. Je na cestě z Paříže.“

Doktorovi se zjevně ulevilo. „To je dobře.“

Táta vypadá v posteli tak drobný, kůži má papírově tenkou a zažloutlou, paže tenoučké jako klacíky. Je děsivé, jak rychle ho rakovina pohltila. Diagnostikovali mu ji před půl rokem a do minulého týdne chodil, jedl, pil. Teď už nezvládne udělat vůbec nic. Musím ho krmit a umývat, jako kdyby byl moje dítě.

„Co budeš dělat?“ ptá se doktor. „Potom?“

Samozřejmě tím myslel, až táta umře, a ve mně se hned začnou sbírat slzy.

„Budu žít v Paříži se svou tetou,“ odpovím a slzy spolknu.

Nechtěla jsem lhát, ale bála jsem se, že kdyby doktor věděl, že se o tátu budu starat jen já, trval by na jeho převozu do hospicu. A táta do hospicu nechtěl, chtěl zůstat doma. Jenže já žádnou tetu neměla, neměla jsem nikoho. Bylo mi šestnáct a na světě jsem měla zanedlouho zůstat úplně sama.

Až mě táta opustí, nejradši bych dál bydlela v našem domě. O sebe bych se postarala, už roky jsem zařizovala všechno nakupování, vaření i uklízení. Musela jsem to dělat, když

tátovo pití předznamenalo, že nic z toho už nebyl schopný vykonávat. Jenže dům jsme si jen pronajímali, a protože jsem neměla žádné příbuzné, skončila bych někde v ústavu. A to jsem teda rozhodně nechtěla.

Nejdřív jsem si myslela, že požádám svou kamarádku Shannon a její mámu, jestli bych u nich nemohla zůstat, než s Shannon příští rok doděláme školu. Nepochybně by s tím souhlasily, jenže v létě se stěhují do Irska, odkud Shannonina máma pochází.

Shannon ani její máma netušily, že se o tátu starám sama. Když se mě zeptaly, vybájila jsem si tetu z Francie, protože jsem nechtěla, aby si o mě dělaly starosti.

„Neříkalas, že nemáš žádné příbuzné?“ divila se Shannon.

„Zjevně se s tátou odcizili už před lety,“ vysvětlovala jsem. „Když ale onemocněl, zavolał jí.“ Odmlčela jsem se. „Budu s ní bydlet v Paříži.“

A Shannon mě objala. „Je ta teta hodná?“

„Je báječná.“

Už dva týdny jsem nebyla ve škole. Nezáleželo na tom, protože už byl stejně skoro konec školního roku. Učitelé o tátově nemoci věděli, a když se ptali, řekla jsem jim totéž, co Shannon, že budu bydlet u tety v Paříži a příští rok už se nevrátím.

Ale nechystám se do Paříže, pojedu do Londýna. A až tam budu, pustím se do hledání práce jako servírka a začnu si šetřit na školné na vysokou.

4

Přítomnost

Zvednu roztřesené ruce k obličejí a začnu si z úst drápat pásku. Pak ztuhnu. Někdo tu se mnou je, slyším jeho chraptivé dýchání.

Nozdry se mi rozšíří a ruce si přitisknu na obličej. Strach mě pohlcuje. Chci se rozkřičet. Zadržím dech, a když se nic neozve, dojde mi, že jsem slyšela jen vlastní dech. Nikdo jiný tu není. Jsem sama.

Zoufale se potřebuju pořádně nadechnout, a tak jedním bolestivým pohybem strhnu pásku. Okolo rtů mě pálí kůže, ale začnu lačně nasávat vzduch. Pachuť lepidla mi zvedá žaludek. Zhluboka se nadechnu a uklidním se. Potřebuju mít jasnou hlavu.

Ve tmě se otočím a s rukama nataženýma před sebou dojdu pomalu zpátky tam, kde se domnívám, že jsou dveře. Prsty narazím do zdi. Zastavím se. Povrch je chladný, je to výmalba, ne tapeta. Postupně přejíždím dlaněmi po povrchu dál. Kůže na rukou zachycuje každíčký výstupek i škrábanec, až se dostanu k zárubni a drsnému materiálu dveří. Rukama sjíždím dolů, dokud nenarazím na kliku, je kulatá a hladká. Sevru ji prsty, otočím. Nepohne se.

Rukama přejeďu stěnu vedle dveří. Hledám vypínač. Žádný ale nenacházím.

Zabuším na dveře.

„Haló?“ zavolám.

Nikdo nepřijde.

„Haló!“ tentokrát zaječím.

Žádná odpověď.

Klesnu na kolena, prsty přejeđu obrys klíčové dírky a přiložím k ní oko. Jen tma. Můj strach zesílí.

„Pusťte mě ven! Prosím!“

Přestaň! Udrž nervy na uzdě. Nemůžeš si dovolit, aby tě ovládl strach.

Hlavu mi zaplní Ned. Jeho hlas z předchozí noci, věci, které řekl. Je místnost ve sklepení, kde ho drží, pod touto? Slyší, jak panikařím? Hluboko ve mně se vzednou slzy. Opřu si čelo o dřevěné dveře, přitisknu k nim dlaně. Cítím nýtý jednotlivých desek a vzpomenu si na Carolyn. Na její byt v Londýně s dřevěnými dveřmi. Na domov, který pro mě vytvořila. Znovu se nadechnu. Nesmím to vzdát. Musím všechno napravit.

„Pohni se, Amelie,“ zašeptám. „Najdi ten vypínač. Nějaký tu musí být.“

Otočím se čelem ke zdi a začnu se podél ní posouvat doleva. Dlaněmi se snažím dosáhnout co nejvýš a pak přejíždím až dolů k podlaze. Vypínač jsem očekávala někde poblíž dveří, ale dojdou až do rohu, aniž bych na nějaký narazila. Pokračuju podél další stěny a po několika krocích najdu zásuvku umístěnou jen kousek nad podlahou. Narovná se, položím dlaně zpátky na zeď, abych pokračovala v hledání, a levou rukou narazím do nějakého výčnělku. Přejeđu po tom rukama. Je to dřevěná deska, za níž je okno, cítím jeho rám. Nehty se zarývám pod desku, abych ji odstranila, ale cítím hlavičky kovových hřebíčků zatlučených hluboko do dřeva,

tak hluboko, že nemám šanci je vytáhnout. Ale vědomí, že je tu okno, mi dodá naději.

Přesunu se od zatlučeného okna dál a okamžitě rukama narazím na něco dalšího, něco látkového, ale tvrdého. Ohmatám to. Je to matrace, opřená v rohu. Opatrně k ní přičichnu. Voní novotou. Na okamžik si na ni položím hlavu, adrenalin ze mě vyprchává. Ale nemůžu odpočívat, musím najít ten vypínač.

Na zdi za matrací nic není, a tak ji obejdu a začnu zkoumat další stěnu. Po čtyřech krůčcích najdu dveře. Nejdřív mě napadne, že jsem se ve tmě spletla a vrátila se zpátky na místo, odkud jsem začala. Ale ne, tohle musí být jiné dveře.

„Haló?“ zavolám.

Ticho.

Nahmatám kliku. Otočím s ní. A dveře se bez odporu otevrou.

Srdce se mi sevře. Rychle o krok ustoupím. Neozve se žádný zvuk. Žádný pohyb. Plížím se dovnitř s nataženými pažemi a téměř okamžitě do něčeho narazím kolenem. Přepadnu dopředu, rukama narazím do zdi a s výkřikem se zhrouť na zem. Do čeho jsem to vrazila? Narovná se a nahmatám to rukama, studený smalt, záchod.

Zvednu se z podlahy, otočím se, najdu dveře a začnu pátrat po vypínači. Žádný tu ale zřejmě není, takže musí být na zdi zvenku. Opatrně se přesunu zpátky do hlavní místnosti, zavřu dveře, prohledám stěnu. Nic. Při pomýšlení na pobyt v tak uzavřeném prostoru beze světla se otřesu. Pokud budu chtít použít záchod, budu muset nechat dveře otevřené.

Tělo se mi teď celé třese, zuby mi cvakají o sebe. Přesunu se okolo dveří na záchod a pokračuju podél zdi dál. Dojdu do

rohu, otočím se doleva k další stěně. V duchu ji vidím jako protější stěnu k té se zatlučeným oknem. Stále žádný vypínač, jen zásuvka kousek nad zemí. Poté se v dalším rohu otočím zase doleva a dojdu zpátky k hlavním dveřím.

Na okamžik se zastavím, abych si to dala dohromady. Tato stěna má hlavní vchod, na další je zatlučené okno. Třetí zeď, naproti této, má záchod. Čtvrtá stěna je prázdná. Jsou tu dvě zásuvky, ale žádný vypínač. Budou mě držet ve tmě.

Zaplaví mě nový děs. Lapám po dechu, klesnu na kolena, zavřu oči a připomenu si, čím vším už jsem si prošla. Dostanu se i z tohotohle, musím.

Zvednu se na nohy, zády se opřu o dveře a opatrně přejdu rovně přes dřevěnou podlahu s rukama nataženýma před sebou. Počítám jednotlivé kroky. Po sedmi krůčcích se prsty dotknu něčeho dřevěného. Další tři krůčky a stojím přímo u toho. Sáhnu dolů a najdu kliku. Je to, jak jsem si myslela: dveře od záchodu jsou přesně naproti hlavním dveřím. S uspokojením klesnu na kolena a začnu po čtyřech lézt po podlaze sem a tam. Je to úmorné, ale chci zjistit, jestli v místnosti ještě něco je. Ale kromě matrace už tu není nic.

Energie ze mě vyprchá. Dolezu k matraci, stáhnou ji na podlahu a posadím se. Po chvíli se podívám ke dveřím. Nevidím je, ale vím, kde jsou. Pomyslím na matraci a její umístění a pak na dveře. Když jsem před nimi stála, klika byla na levé straně, takže se dveře otevírají – zvenku – doleva. Poprvé něco dává smysl. Opřeli matraci do pravého rohu místnosti, takže až dveře otevřou, budu přímo před nimi jako očekávaná kořist.

Postavím se, popadnu matraci a táhnu ji kolem dveří na záchod až do rohu na opačné straně místnosti, kde ji položím podél zdi. Teď když někdo vejde dovnitř, bude muset otevřené dveře obejít a přejít celou místnost, aby se ke mně dostal.

Posadím se, obejmu si rukama kolena a dělám to jediné, co můžu. Čekám.

5

Minulost

Pomaličku jsem upíjela kafe s nadějí, že díky tomu zaženu svíravé křeče z hladu. V kavárně už jsem seděla hodinu a venku byla taková zima, že jsem se nemohla přimět odejít. Jenže člověku dolijí zdarma jen párkrát, než ho požádají, aby si objednal něco dalšího, nebo odešel. Zatím si mě ale nikdo nevšímal.

V Londýně už jsem žila sedm měsíců a všechno šlo skvěle až do doby před pár týdny. Našla jsem si práci v restauraci a ze začátku jsem bydlela v hostelech. Jenže kvůli omezení ubytování jen na dva týdny jsem se každých čtrnáct dní musela přestěhovat do nového hostelu a stěhování z hostelu do hostelu znamenalo také stěhování stále dál od mé práce. Výdaje na dopravu začaly být tak vysoké, až mi jedna ze servírek, která měla problémy zaplatit svůj nájem, nabídla, že u ní můžu spát na podlaze za deset liber za noc. A tak jsem konečně mohla začít šetřit peníze na školné na univerzitu.

Před třemi týdny si mě ale zavolal manažer L'Escargot. Vánoční sezóna skončila, vysvětlil mi, a do restaurace chodí tak málo lidí, že už nedokáže obhájit moji výplatu. *Vždyť mi platíte jen pět liber na hodinu!* chtělo se mi křičet. Ale mlčela jsem, protože budu možná potřebovat, aby mě znovu

zaměstnal. Zkoušela jsem si najít další práci, ale nikdo nové lidi nebral až do jara, které začínalo až za tři měsíce.

Peníze, které jsem ušetřila, už byly skoro pryč. Minulý týden jsem se musela z bytu vystěhovat, protože už jsem si nemohla dovolit ani matraci na zemi, a tak jsem od té doby spala venku. První noc jsem se posadila poblíž jedné skupinky mladých lidí a bylo to v pohodě. Nakonec mě pozvali, ať se k nim přidám. Prý přijeli do Londýna na rockový koncert, ale ujel jim poslední vlak domů. Od té noci se mi ale už tak skvěle nevedlo. Minulou noc jsem ležela na lavičce s věcmi pěkně pod sebou, ale několikrát mě tam někdo obtěžoval, a dokonce jsem musela odehnat jiného bezdomovce, který mě chtěl z lavičky stáhnout. Možná kvůli místu, možná kvůli mým věcem. Nevím. A chladná noc znamenala, že jsem se téměř celou dobu třásla zimou.

Bála jsem se znovu spát venku – a pokud bych měla, budu si muset koupit spacák, a to zase znamená, že budu muset sáhnout ještě hloub do toho mála uspořené peněz, které ještě mám. Existují ubytovny pro bezdomovce, ale svědomí mi nedovolilo tam jít, ne, když jsem měla v opasku schovaných sto liber. Ale možná budu muset.

Znovu jsem se napila kávy. V kavárně bylo teplo a útulno, a tak se mi na okamžik zavřely oči.

Probralo mě otevření dveří. Rozespale jsem zamrkala na dvě ženy, které právě vstoupily. Jedna byla vysoká a překrásná s dlouhýma nohama, bezchybnou pletí a krátkými peroxidově blondatými vlasy. Její kabát, černý a v pase převázaný páskem, červené kotníčkové boty a sladěná kabelka vypadaly velmi draze. Druhá žena, menší, hezká a tmavovlasá na sobě měla béžový plášť, a když došly ke stolku vedle mého

a přehodily si kabáty přes židle, zahlédla jsem, že je podšitý umělou kožešinou. Tak bych si přála, aby patřil mně! Žena byla oblečená do kostýmku v námořnické modři a bílé hedvábne košile, a tak jsem si ve svých džínách a svetru připadala dost ošuntěle.

Fascinovaně jsem sledovala, jak si objednaly a servírka jim donesla kávu a dezerty. Můj pohled okamžitě přitáhl borůvkový muffin. Blondýnka se pustila do svého a jemnými prsty si odlamovala maličké kousky, které si pak vkládala do úst. Její přítelkyně svůj talířek odsunula a muffinu se ani nedotkla.

Neslyšela jsem, co si povídají, ale oči tmavovlasé ženy se náhle zalily slzami. Když přikývla něčemu, co říkala její kamarádka, zahlédla jsem, jak se je snaží potlačit. Po pár minutách a rychlé kontrole obřích zlatých hodinek, jež na jejím útlém zápěstí působily příliš velkým dojmem, se blondýnka natáhla přes stůl, položila dokonale upravenou ruku přes ruku kamarádky a pak vstala.

„Bude to v pořádku, Carolyn, slibuju,“ promluvila a já si všimla jejího lehkého přízvuku.

Když vycházela z kavárny, s červenou kabelkou nenuceně pověšenou na rameni, přitahovala obdivné pohledy ostatních zákazníků. Tmavovlasá žena osaměla. Z kabelky si vytáhla mobil a začala přejíždět prstem po displeji. Vyhrkly jí slzy, které si spěšně otřela cípem ubrousku. Pak odsunula židli a vstala. Když se chystala odejít od stolu, čekala jsem, jestli si vezme ten nesnědený muffin, ale nechala ho tam.

„Promiňte,“ řekla jsem dřív, než jsem se stihla zarazit. „Jestli to nebudete jíst, nevadilo by vám, kdybych si ho dala já?“

Žena se otočila. „Vůbec ne,“ odpověděla rychle. „Jen si dejte.“ Pak odvrátila hlavu, možná se styděla, že jsem viděla její slzy, a z kavárny odešla.

Než servírka stihla uklidit stolek, zabalila jsem si muffin do ubrousku a vyšla za tou ženou ven. Nevím, proč jsem se za ní vydala, ale chtěla jsem se ujistit, že je v pořádku. Čekala jsem, že půjde do metra nebo na zastávku autobusu, ale místo toho šla pořád dál, dokud se nezastavila před moderním bytovým domem na Warren Street. Přitiskla čip k interkomu a zmizela ve dveřích. V zrcadlech, kterými byla obložená vstupní hala, jsem ji sledovala, jak čeká na výtah. Možná že zahlédla moji siluetu v lesklých dveřích výtahu, protože když přijel a ona nastoupila, otočila se a zadívala se na mě, jak stojím za oknem. Na okamžik se naše pohledy střetly. A potom se dveře výtahu zavřely.

6

Přítomnost

Nejspíš jsem usnula, protože se s úlekem vzbudím, když zaráchotí klíče v zámku. Chvilí zmateně přemýšlím, kde to jsem. Pak mi to dojde, sedím na matraci v naprosté tmě. Zaslechnu otevírání dveří a napínám zrak, jestli neuvidím alespoň záchvěv světla z chodby venku. Nevidím ale nic, jen cítím, že tu se mnou někdo je. Dech se mi zrychlí. *Tak tohle je ono? Tady to skončí?*

Přiblíží se ke mně a já se příkrčím ještě víc do kouta. Je to děsivé – když nic nevidím, jak mám vědět, co očekávat? Slyším cizí dech, pravděpodobně je to muž. Netuším, jestli je to jeden z těch, kteří mě a Neda přivedli sem, nebo někdo jiný. Zcela přesně určil moji polohu ve vzdáleném rohu místnosti, takže mě zjevně vidí, určitě má brýle pro noční vidění. Něco zaškrábe o podlahu, asi tam něco položil.

„Prosím... nemám tu být.“ Hlas mám ochraptělý.

Cítím, že odchází. Přemýšlím, jak ho zarazit, jak mu vysvětlit, že nepředstavuju žádnou hrozbu. „Mohla bych dostat trochu vody, prosím?“

Ve tmě se něco pohne a pak mě něčí ruce chytí za ramena a zvednou na nohy.

Je to tentýž muž, který mě vyvekl z postele? Nutí mě vykročit kupředu podél zdi směrem k záchodu. Tělo mi zasáhne

prudký, okamžitý záchvěv hrůzy. *Chce mě tam zamknout!* Otevře dveře a mě zachvátí panika.

„Ne,“ žadoním a otočím se k němu. „Prosím, nezavírejte mě tam.“ Snažím se od něj odtáhnout, ale on mě pozadu strčí dovnitř.

Tělem se mi rozproudí adrenalin. Zuřivě se snažím dostat zpět ke dveřím, ale muž mě drží za rameno na celou délku paže, a tak rukama jen naprázdno máchám ve vzduchu. Vykopnu nohou, ale jen do prázdna. Najednou moje rameno bez varování pustí. Než stihnu zareagovat, dveře se přibouchnou.

„Pustte mě ven!“ zaječím.

Narůstá ve mně děs. S hrůzou čekám, až cvakne zámek a budu tady zamčená. Nic se ale neozve a ve mně se vzedme naděje – možná tu žádný zámek není, nepamatuju si, že bych objevila klíčovou díрку, možná se budu moct dostat ven. Šát-rám po klice. Otočím s ní snadno, ale dveře otevřít nedokážu. Zkusím to znovu a tentokrát do nich zatlačím ramenem. Vložím do toho veškerou svou sílu. Dveře se nepatrně pootevřou, než se znovu přibouchnou. A vtom mi to dojde – ten muž se o ně opírá, abych se nedostala ven.

Úplně mě to rozhodí. Přestanu tlačit do dveří. Proč mě sem strčil, když mě tu nemůže zamknout? Rukama bouchnu do dveří a hranou dlaně do něčeho narazím, je to nějaká zástrčka. Prsty najdu petličku a bez rozmyslu ji zasunu na místo. Když to cvakne, rozsvítí se světlo. Jen tlumené, ale světlo.

Zamrkám a pak se pomalu otočím. Spatřím záchod, do kterého jsem narazila. Vedle něj je malé smaltované umyvadlo s kohoutkem s teplou i studenou vodou a pod ním je skříňka. Strčil mě sem kvůli té vodě. Ruce mám špinavé, jak jsem se

plazila po zemi, a tak pustím horkou vodu a umyju si je, jak nejlépe dokážu. Pak pustím studenou vodu, naberu si ji do dlaní a napiju se.

Rozhlédnu se. Stěny jsou vymalované krémovou barvou a dřevo je natřené nabílo. Kromě umyvadla a záchodu je místnost prázdná. Zvednu poklop záchodu a nahlédnu do mísy. Je čistá a je cítit dezinfekcí. Rychle se vyčůráám a na zemi v mezírce mezi zdí a mísou najdu ruličku toaletního papíru.

Spláchnu, znovu si umyju ruce, otřu si je o pyžamo a otevřu dvířka skříňky. Nečekám, že bych uvnitř něco našla, snad jen druhou roli toaletního papíru. S překvapením zjistím, že kromě toaletního papíru je tu i složený ručník a vedle něj plátěná taštička na zip.

Vyndám ji, položím na umyvadlo a prozkoumám vnitřek. Malá tuba zubní pasty, kartáček na zuby a kostka mýdla zabalená v jemném bílém papíru. Zírám na ty poklady a pak se znovu skloním ke skříňce. Ve spodní přihrádce najdu krabičku tamponů. Srdce se mi sevře. Kolik týdnů tu mám být? Takže nejde o opravu, jak jsem si nejdřív myslela.

Náhle mě v tom malém prostoru sevře nával klaustrofobie, a tak se otočím ke dveřím. Bude tam ten muž ještě, na druhé straně dveří? Stáhnou petličku doprava – místnost se okamžitě ponoří do tmy. V panice zástrčku znovu zaklapnu s nadějí, že se světlo zase rozsvítí. Rozsvítí. Zhluboka se nadechnu. Zjevně je to naaranžované tak, abych mohla mít světlo jen na záchodě, ale v hlavní místnosti ne. Rychle odemknu dveře a zatlačím do nich. Na žádný odpor nenarazím a dveře se zlehka otevřou. Přivítá mě stejná temnota. Čekám a naslouchám. Nic. Muž je pryč.

Udělám pár kroků do místnosti a zavřu za sebou dveře od záchodu. S rukou na zdi se přesouvám do rohu, kde jsem se usadila. Nohou zavádím o něco tvrdého. Dřepnu si a šátrám okolo – je to tác s miskou a lžící, obojí plastové, a ještě plastový kelímek. Kelímek zvednu, je prázdný. Pokud se chci napít, musím si ho napustit vodou na záchodě. V misce ale něco je, cítím to.

Vlezu si na matraci, vezmu lžici a snažím se ji nasměrovat tam, kde druhou rukou držím misku. Tak jednoduché úkony, ale teď jsem odkázaná pouze na hmat. Vložím lžici dovnitř a opatrně ji zvednu k ústům. Hlavu skloním trochu níž. Rty se dotknu něčeho lepkavého – kaše, neochucená, ale dá se pozřít. Pomalu a opatrně začnu jíst, kdyby v ní bylo něco schovaného. Během jídla myslím na Neda.

Ovesnou kaši nesnáší.

7

Minulost

Natolik jsem se zamyslela, že jsem si nikoho u stolu nevšimla, dokud přímo přede mnou nepřistál talíř. Podívala jsem se na borůvkový muffin a pak zvedla zrak k servírce, abych jí oznámila, že jsem si ho ale neobjednala. Jenže tam nestála servírka, ale ta žena, kterou jsem minulý týden sledovala až k jejímu domu poté, co jsem ji viděla plakat.

„Můžu si přisednout?“ zeptala se a ukázala na prázdnou židli naproti mně.

Přikývla jsem, ale pořád mi nebylo jasné, proč mi koupila ten muffin.

„Říkala jsem si, že budeš mít možná hlad,“ vysvětlila, když viděla můj tázavý pohled.

„Děkuju.“ Neviděla jsem smysl v předstírání, že hlad nemám.

„Tak se do toho pusť, sněž ho.“

Snažila jsem se nenacpat si ho do pusy celý.

„Bydlíš někde tady v okolí?“ zeptala se, zatímco jsem jedla.

Přikývla jsem.

„V nějakém bytě?“

„V hostelu,“ zalhala jsem.

Chvíli si mě prohlížela. „Kolik ti je?“

„Osmnáct,“ přidala jsem si trošku.

„A kde máš rodinu?“

„Mrtvou.“ Když jsem uviděla její výraz, rychle jsem vysvětlila: „Táta letos umřel na rakovinu a máma, když jsem byla malá.“

„To je moc smutné, to je mi líto,“ řekla a zlehka se dotkla mé paže.

„Díky.“

„A kde pracuješ?“ zeptala se a upila kávy.

„Většinou pomáhám v kuchyni. Ale zrovna mě propustili,“ pokrčila jsem maličko rameny. „Málo zákazníků.“

„A jakou práci hledáš?“

„Jakoukoliv. Šetřím si na vysokou.“

Přikývla. „Co bys říkala na úklid?“

„Super,“ odpověděla jsem. „Když byl táta nemocný, dělala jsem doma všechno.“

Žena se na mě zadívala a pak nadzvedla obočí. „Minulý týden jsi mě sledovala domů.“

„Nechtěla jsem zjišťovat, kde bydlíte. Nic takového,“ vyhrkla jsem spěšně, aby si nemyslela, že ji chci třeba vykrást. „Viděla jsem, že jste rozrušená, a chtěla jsem se jen ujistit, že budete v pořádku.“

Smutně se na mě usmála. „To od tebe bylo milé. Asi bychom se měly představit. Jsem Carolyn Blakelyová a manžel mě právě opustil kvůli jiné, mladší, což je docela ironie, protože mi je teprve třiatřicet a nikdy jsem se stará necítila, dokud mi neoznámil, že té nové je pětadvacet.“ Natáhla se pro kabelku a vyndala si z ní stříbrnou rtěnku. Natřela si rty, dokud nebyly stejně rudé jako její nehty. „Mám náročnou práci v PR, mám vlastní podnik a vaření se většinou věnoval můj muž, což bylo skvělé. A taky nakupoval. A občas uklízel.

Takže v zásadě hledám někoho, kdo by dělal všechny ty věci, které dělával on, ale bez skuhrání.“

„Skuhrat nebudu, slibuju,“ řekla jsem a Carolyn se zasmála.

„Možná budeš muset pracovat i pozdě večer, protože ať přijdu domů, kdy chci, ráda si dám teplou večeři, a to může být klidně až třeba v deset. Ale jakmile bys nakoupila, uklidila a připravila jídlo, tak zbytek dne bys měla pro sebe.“

„Vážně?“ Nemohla jsem uvěřit, že mě potkalo tolik štěstí. „A to je všechno?“

Carolyn se usmála. „Ano, myslím, že ano. Jak se jmenuješ?“

„Amelie. Amelie Lamontová.“

„To je hezké jméno, je francouzské?“

Přikývla jsem. „Táta byl Francouz.“

„Promluvíme si o penězích, než se obě rozhodneme?“ Složila jsem košíček od borůvkového muffinu na trojúhelníček a přikývla. „Nabízím sto padesát liber týdně. Co na to říkáš?“

Věděla jsem, že to znělo až příliš dobře. Rychle jsem si to spočítala. Nemohla jsem zůstat navždycky v hostelu a s pronájmem pokoje okolo sto dvaceti liber týdně mi zbyde třicet liber na jídlo, dopravu a další nezbytnosti. Ale nechtěla jsem to odmítnout. Možná si budu moct vedle téhle práce přivydělávat ještě jinde. Nebo jí budu uklízet byt tak úžasně a vařit tak chutná jídla, že mi přidá.

„Jo, беру,“ řekla jsem. „Děkuju. Nebudete toho litovat, slibuju.“

„Super! Tak co kdybys teď šla se mnou a já bych ti ukázala tvůj pokoj? Budu radši, když si ho prohlédneš hned, kdyby se ti třeba nelíbil.“

Zůstala jsem na ni zírat. Asi jsem to špatně pochopila. „To je i s ubytováním?“

„Ano. Je to snad problém?“

„Ne, to rozhodně problém není.“

„Tak si dáme měsíční zkušební dobu? Kdy můžeš začít?“

Oči se mi zalily slzami. „Hned,“ odpověděla jsem a mrkáním slzy zahnala. „Můžu začít hned.“

8

Přítomnost

Jak dlouho už jsem tady? Ztratila jsem pojem o čase, nevím, zda je den, nebo noc. Zadržím dech a snažím se zachytit i sebemenší šelest. Všude je ticho a z představy, že mě tu zkrátka nechali, se mi rozbuší srdce.

Přinutím se uklidnit. Přinesli mi jídlo, poskytli mi záchod s umyvadlem, s tím by si rozhodně nedělali starosti, kdyby mě tu chtěli nechat zemřít. Vzpomínka na jídlo mi na jazyk přinese chuť kaše, kterou jsem snědla. Byla to snídaně?

V tichu se mi hlavou míhá mozaika obrazů. Vidím samu sebe jako sedmiletou holčičku na hřbitově v Paříži, jak sleduju pomalé spouštění máminy rakve zbavené smutečních ozdob z lilií a růží do země, pak jako devítiletou, když přijíždím s tátou do Anglie, stěhujeme se do domu s hnědými dveřmi, vzdáleného jen dvě ulice od místa, kde bydlela moje anglická babička. Vidím se o dva roky později na jejím pohřbu a na tátově před čtyřmi lety. Další vzpomínky se hlásí o pozornost, vzpomínky na další milované a zemřelé, ale odsunu je pryč dřív, než se rozpláču. Jsou příliš čerstvé a můj smutek příliš syrový. Kdybych na ně myslela, zhroutím se. A já se nemůžu zhroutit, ne tady, ne teď.

Neklidně se zavrtím na matraci a lehnu si obličejem ke zdi. Všiml si už někdo, že Ned zmizel? Určitě by si toho všiml

Carl, pokud ale není v našem únosu zapletený. Každé ráno v osm se u Neda hlásí, a kdyby ho nemohl najít, pochopil by, že se něco děje. Jenže jestli do toho zapletený je, jestli je jedním z těch mužů, kteří nás tady drží, nikdo si nevšimne, že jsme zmizeli, třeba i několik hodin nebo i déle.

Temnotu zaplní můj vlastní povzdech. Nejedná se tu o mě, ale o Neda, o to, kým je, Ned Hawthorpe, syn filantropického miliardáře Jethra Hawthorpa, zakladatele Hawthorpovy nadace. Já jsem nikdo. Netuším, proč mě rovnou nezabili. Kdyby to udělali, posloužila bych jim jako varování, že to myslí vážně – já mrtvá, Ned unesený. Jestli jde ale o únos, a ne o popravu jako pomstu, tak možná doufají, že za nás oba získají větší výkupné. Netuší, že Jethro Hawthorpe za mě nezaplatí ani penci. A neexistuje ani nikdo jiný, kdo by to udělal.

Poprvé v životě jsem ráda, že jsou moji rodiče po smrti. Měli by hrozný strach, kdyby netušili, kde jsem. Hrdlo se mi sevře při představě, že by tatínek viděl, co se ze mě stalo – vězeňkyně v černočerné cele. Před třemi týdny byl můj život dokonalý. Měla jsem byt, práci, přátele. Přátele. Příval slz mě málem udusí. Bojuju s ním, zhluboka a roztřeseně dýchám. Jestli tu mám přežít, musím těch několik posledních dnů vytěsnit. Musím se pokusit najít něco pozitivního, něco, díky čemu se nevzdám, něco, díky čemu tu jen nezůstanu ležet a brečet. Carolyn. Pořád mám Carolyn.

Zvednu ruku a prsty přejedu po zdi. Pořád mě mate, proč po té tiskovce nepřišla do Nedova domu a nedožadovala se setkání se mnou. Byla jsem si tak jistá, že to udělá, že pochopí, v jaké jsem situaci. *Já ti nevěřím!* křičela a ukazovala na svůj mobil. Možná ale změnila názor a uvěřila tomu, co se všem snažil namluvit Ned.